

Mij geschiede naar Uw woord

Maria Hemelvaart

DATUM	15 augustus 2021
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
LEZINGEN	Openbaring van Johannes 11,19a; 12, 1 - 6a, 10ab
EVANGELIE	Lucas 1, 39 – 56

OVERWEGING

U heeft er misschien wel iets van meegekregen de afgelopen jaren: De Zeven Zussen! Voor wie hen niet kent: Het is een immens populaire boekenserie die, vooral door vrouwen, wereldwijd gelezen wordt. Alleen in Nederland en België zijn er meer dan 3 miljoen boeken verkocht.

De boekenreeks beschrijft de zoektocht van zeven vrouwen die allen vanuit de hele wereld geadopteerd zijn en samen opgegroeid zijn. In elk boek gaat er één zus op zoek naar haar verleden, haar geboortegrond, om familie te vinden. En met dát zoeken naar herkomst, soms v^{er} terug in de geschiedenis, gaat het ook om een zoektocht naar de eigen identiteit en gaat het om verwantschap en een gevoel van verbondenheid. Waar hoor ik thuis? Bij wie hoor ik thuis? Wat is het grote verhaal waar ik deel van uit maak?

Grote, diep menselijke vragen. Maar de boeken werden neergesabeld door de literatuur-recensenten. Ze keken er op neer, het was geen literatuur. En dat klopt ook wel, maar het las wel lekker weg! En nee, deze schrijfster zat niet bij *De Wereld Draait Door* of bij een andere talkshow. Vrouwen vertelden elkáár over de boekenserie. Als ware de lezeressen onderling even zussen die elkaar bij een ontmoeting goed nieuws brachten.

Maria en Elisabeth ontmoeten elkaar vandaag ook in het evangelieverhaal. Twee godvruchtige vrouwen, die intens blij zijn elkaar weer te zien. Beiden zijn ze zwanger, vol verwachting van het leven. Vol verwachting ten aanzien van de toekomst van hun kinderen, hopen dat het leven hen goeds zal brengen. Zwangerschap werpt je blik direct vooruit. Misschien ben je wel nooit zó op de toekomst gericht als tijdens een zwangerschap. En Maria, een jong meisje van eenvoudige komaf, afkomstig uit het onbeduidende Nazareth, heeft te horen gekregen dat zij moeder wordt van een zoon die een groot man zal worden, Zoon van de Allerhoogste zal hij genoemd worden. Het zal haar onzeker gemaakt hebben, angstig. En vol twijfels en zorgen gaat naar de oudere Elisabeth.

En daar, terwijl ze elkaar begroeten, gebeurt er iets ontroerends. Het kind in de schoot van Elisabeth begint te trappelen, als herkende hij Maria. En Elisabeth, eert voluit de bijzondere status van het goddelijke kind dat Maria draagt. En dat maakt dat de begroeting tussen beide vrouwen even opgetild wordt. “Ik zie je”, zegt Elisabeth in feite, “ik zie jou en ik zie je kind die ook mijn Heer en toeverlaat zal zijn”.

Maria weet dan dat ze hier thuis is en dat ze samen deel uit maken van het verhaal van God. Beiden beseffen in hun ontmoeting dat God méns wordt. Ze ervaren beiden dat ze de Eeuwige volop ruimte willen geven in hun leven. En dan heft Maria een lofzang aan en bezingt dankbaar alles wat haar is toegefallen in haar liefde voor de Eeuwige. Het is poëzie, het is vertrouwen die ons als muziek in de oren klinkt.

Dat levensvertrouwen is nodig als er donder en bliksem je leven binnen komt draven, zo hoorden we in de eerste lezing. Daar is sprake van indrukwekkende heftige tekenen. Zware hagel, barensood, een vuurrode draak die het pasgeboren kind wil verslinden. Maar de vrouw kan niet anders dan haar kind krijgen, het leven gaat immers zijn gang. Maar dan maakt God zijn verbond waar, Hij redt het kind en de vrouw bekleed met de zon en de maan onder haar voeten wordt door Hem naar een veilige plek geleid. En haar kind mag zijn in Gods handen.

Die vrouw, door de traditie gezien als Maria, bracht Gods Zoon voort. Een kind dat een naam kreeg die klonk als een belofte: Joshua, Jezus. Wat betekent: God zal ons redden. En die belofte hebben we nodig. Want steeds zullen er in ons leven tegenvallers zijn en zullen we deuken oplopen. In ons eigen leven en in dat van onze naasten. We zoeken naar helderheid in de chaos van ons eigen hart en hoofd. Ons leven neemt onverwachte wendingen waarmee we moeten leren omgaan en leven. En dan is het nodig dat we ons verhaal bijstellen omdat het buiten onze macht herschreven wordt en onze horizon verlegd is. De situaties zijn veelal niet zo heftig als in het boek Openbaringen maar ook kleine zaken kunnen ons omver blazen.

Waarom is het toch zo dat we eerst moeten vallen om te begrijpen wie we zijn? Ik denk dat de verwarring en de pijn van de tegenslag ons dichterbij brengt bij onze medemenselijkheid, dichterbij onze kern. En het leert ons vooral het besef van onderlinge verbondenheid. Dat is ook het punt waarop ik weer terugkom bij De Zeven Zussen. De vrouwen die zoeken naar hun wortels, hun geschiedenis. Op zoek naar hun verloren gegane familieband. Veel geadopteerde kinderen, of kinderen verwekt door een donor willen hun biologische achtergrond leren kennen. Om zichzelf beter te begrijpen, om het verhaal van hun bestaan bevestigd te zien. In de boeken-serie wordt het natuurlijk geromantiseerd en zijn de levenservaringen van de voorouders heel bijzonder. Maar naar een thuis zoeken, naar een plek waar je erkenning krijgt en mag zijn wie je bent, wat je bent, hoe je bent, dát is van alle tijden. Zelfs de heilige moeder Gods had het nodig. En ze kreeg het, bij Elisabeth.

Opvallend vond ik dat de Zeven Zussen geen van allen hun moeder terugvonden. Maar ze vonden allemaal wel een verhaal, een familietraditie. Net zoals Maria, die 'ja' zei op Gods uitnodiging en daarmee in het verhaal stapte van God met de mensen. Zo kreeg ze een hoofdrol in de bijbelse geschiedenis. Een oermoeder, een moeder voor ons allen. En daarmee werd ze ook een stukje van óns levensverhaal.

Haar oude verhaal vertelt dat ze na haar dood met lichaam en ziel werd opgenomen in de hemelse glorie. Er was geen graf om haar te bezoeken en te vereren. Vanwege haar opname in de hemel waren er geen relieken, enkel wat stukjes van haar kleren, zo zeggen de legendes. Maar mensen hebben door de eeuwen heen toch altijd de behoefte gehad om haar dichtbij huis te eren. Ze creëerden een plekje voor Maria. Talloze kapelletjes en kerken zijn aan haar gewijd. Plekken die een gevoel oproepen als bij een bezoekje aan een familielid. Hier mag je je zorgen delen, je dankbaarheid uitspreken, mogen je tranen stromen. Staande voor het Mariabeeld worden we allemaal weer even dat kind op moeders schoot. In veiligheid en geborgenheid leert ze ons te aanvaarden wat is. Precies zoals ze het zelf gedaan heeft. Mij geschiedde naar Uw woord!